

Odafent nagy szél volt, iszonyú hideg. Rég elmúlt minden tömegközlekedés! „Az éjszaka piszkos tengere...” – mormogtam. „Pedig csak a ruhája ez, a lebegő szőre, a borzongó nyaka, amire majd nyakörvet tesz a Gazda! Megtanítja pacsizni, lábasból lefetyelni a vízbe áztatott száraz kenyeret...” S úgy néztem a lábam alá sikló nedves utcát, a Rákóczi úti kihalt aszfaltmezőt, mintha gonosz lidércek barlangjába néznék; emberek tilos, odvas odúba.

Az is volt.

Vagy mégse?

Az Astoria Szálló utáni sarkon ihletből megtorpantam, pont a legrohadtabb üzletház előtt; hebrencs lény a pitibabiloni gránitfalak alatt. Kitártam a karom, mint valami eltévedt, öreg bonviván a macák előtt, ama mindent megoldó harmadik felvonás orfeumi nyitóképében. „Mi van velem?” – kérdeztem poénos-pityókásan az éjszaka piszkos tengerétől. Nem válaszolt.

Tovább futottam a patkánylyukam felé.

Elfúlva, nehezen törtem át az ellenséges éji világon; belebonyolódtam még zárukba, kivilágítatlan terekbe, liftbe, gangba, hallba, mindenféle akadékos, sértődött homályba – s minden homály csak tovább rémített! A kegyetlen cidritől végül már jajongva s sziszegve tapostam le magamról átizzadt cuccaimat, majd csukafejest ugrottam az ágyba, és hangosan visongva tekergőztem be a szüleimtől rám maradt cihába, ebbe a libatolli mennyországba... Mindhiába! Mindhiába!

„Fázom!

Fázom!

Fázom!”

Hason fekve reszkettem, akár egy eltaposott béka.

(Folytatása őszi számainkban következik.)

Orbán Ottó

BELLMAN SZELLEME A KAPUBAN VÁRJA CSATLÓS JÁNOST

Hajha, az asztal lapját öklötökkel
döngető, duhaj élők,
világ hasába lukat beszélők,
korszakos eszméktől beszszelt barátok,
lemegy napotok, s ha holnap újra fölkel,
nem úgy süt már, mint régen,
nem is azon az égen,
ahonnét tegnap ragyogott rátok.
Juhé, a kerten át egy ólmos árny oson. <Cselló.>
Egy pohárral rád, Jánosom!

Hajha, hiába antológiátok,
a válogatások, a könyvek;
könnycsepp sose lett könyvtől könnyebb,
s nincs az a bölcsesség, ami megvigasztal,
ha vadászkiutaként úz napról napra egy átok.
Egy süket úrnak sírnál?
Ülj közénk, jobb hely a sírnál
e bortól mocskos, kocsmai asztal!
Juhé, árnyként tántorgok át a városon. <Cselló.>
Most még eggyel rád, Jánosom!

Gyere már, jó kis kricsmi ez itt lenn,
itt találod Zsolit és Kormost –
nőként öleli őket a por most;
s jajgat a rossz lektor, a sok alja szerző,
kit a szar szövegek rühével büntet Isten.
Rá se ránts az egészre,
halálra, szenvedésre –
itt örök bor forr, végtelen ser fő!
Juhé, rosszkedvem valamelyikben átmosom. <Cselló.>
S jól beseggelünk holtunkban, Jánosom!

Felhívjuk azoknak az olvasóinknak a figyelmét, akik lapunkat számonként vásárolják, hogy várhatóan az újságárusoknál a jövőben nehezebb lesz hozzájutni a HOLMI-hoz, mint eddig. Ezért a legjobb megoldás az előfizetés. Aki rendszeresen és időben szeretné számainkat megkapni, az vagy az ismert módon, levélben kérjen tőlünk előfizetési csekket, vagy postai pénzes utalványon közvetlenül adja fel az egy évre szóló 720, illetve a fél évre szóló 360 forintot a következő címre: HOLMI c/o Závada Pál, 1051 Budapest, Nádor utca 26.